

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2654/2021
04.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Новица Јовановић адвокат из ... против тужене ОШ „Момчило Поповић Озрен“ из Параћина, коју заступа Правобранилаштво Општине Параћин, ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2603/20 од 21.05.2021.године, у седници већа одржаној 04.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2603/20 од 21.05.2021.године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2603/20 од 21.05.2021.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 120/20 од 18.05.2020. године, у првом ставу изреке усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужилци, на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од октобра 2015. године закључно са септембром 2018. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате на начин ближе описан у овом ставу изреке. У другом ставу изреке обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 67.235,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2603/20 од 21.05.2021.године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна

питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади трошкова за долазак и одлазак са рада. Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да се питање накнаде трошкова превоза запослених решава у сваком конкретном случају, а то је у складу и са правним ставом Врховног касационог суда донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016. године по коме, ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла имају сви запослени осим ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован, с тим да претходно обраћање послодавцу за остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла није услов за покретање судског поступка.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је, применом става 2. исте законске одредбе, одлучио као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада поднета је 23.10.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде износи 91.945,00 динара.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а да вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић